

МОМЧЕТА

Продължително тихо изсвирване се чу под прозорците. Борю скочи от миндера, грабна шапката и се изправи, услушан. Нищо. Откъм стаите не идеше никакъв шум, освен високото сумтене на спящи хора. Там след обяд почиваха родителите му. Тука, в широкия джамлък, само клоните на салкъма, размърдави от ветреца, леко драскаха по стъклото. Слънцето, което се промушваше между тия клони, разлюляваше при всяко мръдване на дървото една чудновата мрежа от петна върху пода на чардака. За минута Борю се загледа в тоя пъстър въздушен килим, който се носеше без шум, като жив, ту към едната, ту към другата стена, докато най-после се закрепил на едно място. Това беше толкова хубаво, че той тутакси забрави всичко останало.

Ново, по-силно свиркане се разнесе отвън. Той нахлузи шапката и тръгна на